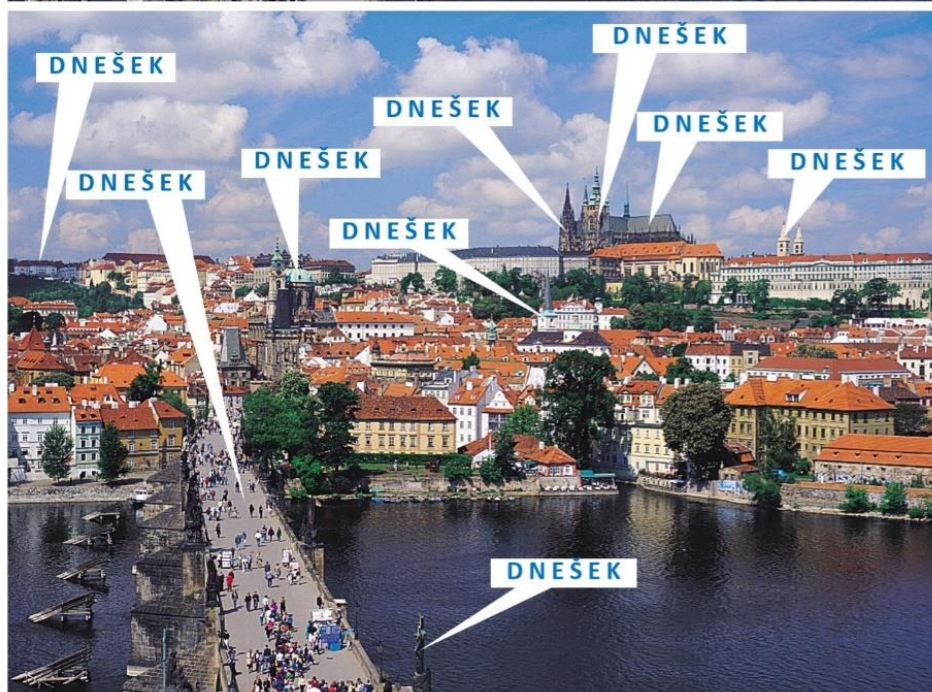
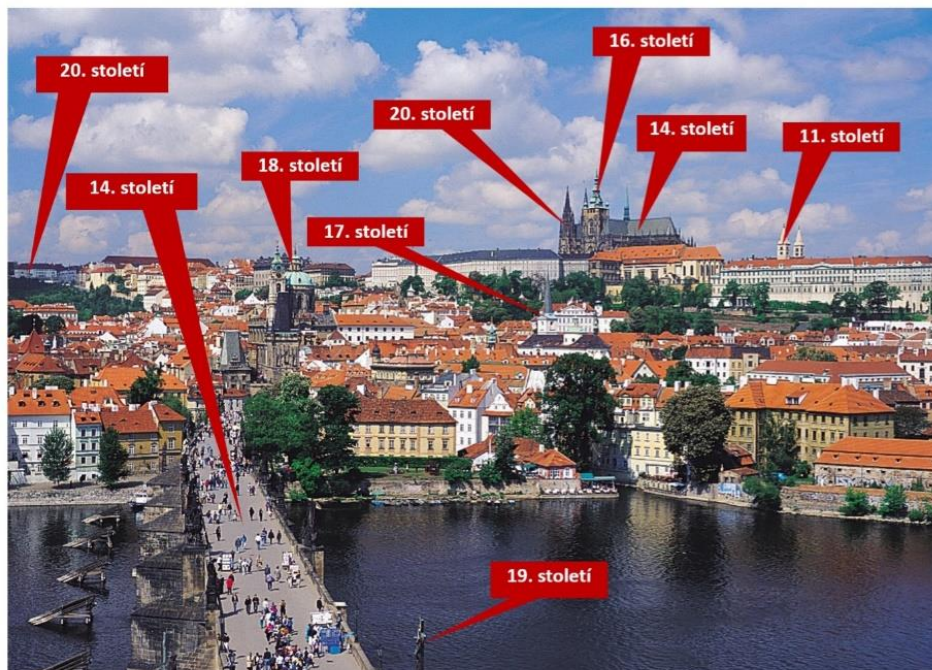

8. KDO VNÍMÁ ARCHITEKTURU MINULOSTI JAKO MINULOST A KDO JAKO PŘÍTOMNOST. Lidé dívající se na toto pražské panoráma by se dali rozdělit do dvou skupin, jedné velmi malé a jedné velmi velké, podle toho, co vidí. První pohled (nahore) je pohled nás historicky školených „lidí od umění“ – uměleckých historiků, výtvarníků, architektů a designérů, a ostatních se znalostmi kunsthistorie, tedy malinké menšiny. Druhý pohled (dole) je spíš

pohled lidí kunsthistoricky neškolených, což je velká většina – možná celých 99 procent. My z první skupiny máme tendenci vidět přítomnost jako něco poskládaného z minulosti, a proto máme sklon vnímat předmoderní architekturu především jako součást minulosti: téměř na každé budově či objektu vidíme století vzniku, a někdy i letopočet, a s tím i připomínku, že „trvanlivosti“ onoho stylového idiomu už dávno vypršela. To, že všechny tyto v minulosti vzniklé budovy a objekty jsou ve skutečnosti plně přítomné právě teď, v tomto okamžiku, a že jsou stejně intenzivně současné jako stavba dokončená včera, má první skupina tendenci vnímat spíš marginálně než dominantně. Druhá skupina lidí má naopak sklon vidět architektonickou minulost jako přítomnost: vnímá budovy a objekty vzniklé v minulosti spíš v jejich dnešní přítomnosti, přičemž to, že tyto budovy a objekty vznikly v minulosti, vnímá spíš marginálně než dominantně. Je zřejmé, že patříme-li k první skupině, nemáme

s modernistickou myšlenkou moderní architektury jako něčeho vodotěsně izolovaného od stavebních stylů minulosti, žádné výrazné potíže – na rozdíl od druhé skupiny. Ta má, zdá se, sklon vidět styly a estetiku minulých staveb a objektů jako součást tvarové a stylové rozmanitosti přítomné doby, tedy spíš jako něco živě přítomného – a tudíž má zatežko pochopit, proč by se současná architektura a design měly striktně vyhýbat tvarovému bohatství oné v přítomnosti existující minulosti. (Foto z internetu, popisky JM.)